

Ze koelde de wangen, bij de laatste gedachten door een brandend rood overvlamd met de paarse handen — daar — daar bliksemde een zenuwschicht zigzegend door haar trekken — een schokkend snikken stootte uit heur borst — ze zag hemaankomen.

Kalmpjes naderde hij, een caféchantant deun fluitend, zijn loerende oogen op haar gericht. Zij wilde opspringen, ijzeren handen trokken haar neer, schreeuwen, onverstaanbare klanken als van een stomme schokte ze uit. Bedaard ging hij naast haar zitten, de arm steunend op de bankleuning. Ze voelde de bedwelvende warmte van zijn bontjas, ze.... Groote God was dan geen ontkomen mogelijk?

Een oogenblik dacht ze er aan, hem hun ellende te biechten, hem te smeeken om brood, te zweren, dat ze haar leven lang voor hem zou werken.... één oogwenk staarde ze in zijne groenglazen oogen, — toen wist ze dat *hier* geen genade zou worden geschonken.

Iets flonkerends in zijn fijngeschoeide hand trok haar blik omlaag — een

Iets flonkerends in zijn fijngeschoeide hand, enz.